

vakmanschap
is meesterschap



Grolsch

bier

The Lighthouse



3 juni Utrecht, Muziekcentrum Vredenburg,
Grote Zaal, 20.15 uur
4 juni Amsterdam, Stadsschouwburg,
20.15 uur
5 juni Den Haag, Koninklijke
Schouwburg, 20.15 uur

Presentatie i.s.m. The British Council
The Fires of London

The Lighthouse

een kameropera in één akte met een proloog van

Peter Maxwell Davies

libretto van de componist

John Carewe *dirigent*
David William *regie*
Finlay James *decor*
Mick Hughes *licht*

eerste deel

Proloog: The Court of Inquiry

Neil Mackie *eerste officier*
Christopher Keyte *tweede officier*
David Wilson Johnson *derde officier*

tweede deel

The Cry of the Beast

Neil Mackie *Sandy*
Christopher Keyte *Blazes*
David Wilson Johnson *Arthur*
David Wilson Johnson *'The Voice of the Cards'*

Katryn Lukas *fluit*
David Campbell *klarinet*
Richard Watkins *hoorn*
Bruce Knockles *trompet*
Michael Hext *trombone*
Fiona Vandespar *viool*
Cathy Stevens *altviool*
Jonathan Williams *cello*
Daryl Runswick *contrabas*
Forbes Henderson *gitaar*
Mark Glentworth *slagwerk*
Stephen Pruslin *toetsinstrumenten*

Birmingham Repertory Company *decorbouw*

Sandy en Blazes een spelletje kaart. Ze krijgen woorden, en als Arthur beneden komt, wordt de sfeer om te snijden. Sandy krijgt Blazes zover dat hij een vrolijk lied zingt om de spanning te breken. Sandy en Arthur doen dan ook mee. Elk lied, hoe luchtig en oppervlakkig ook, kan beschouwd worden als een aanduiding van het karakter en de levensloop van de respectieve zangers. Blazes zingt een lollig liedje over de misdadige carrière van een puber in de achterbuurten, die afloopt met moord en de dood van zijn ouders. Sandy zingt een liefdesliedje, dat, eenmaal overgenomen en begeleid door de twee anderen, een heel andere betekenis krijgt, alsof Sandy's liefdesleven niet zo onschuldig is als het eerst leek. Arthur zingt een duchtige deun over Gods Wrake op de Kinderen Israels die het Gouden Kalk aanbeden hadden – een projectie van zijn eigen grenzeloze onuitgesproken agressie op de wil van God en de geschiedenis van de Bijbel. De sfeer wordt beklemmend – mist hangt in flarden om de vuurtoren en Arthur zet de misthoorn aan met de woorden 'the cry of the Beast across the sleeping world – one night that cry will be answered from the deep'. Uit de mist rijzen geesten op uit het verleden van de drie wachters om zich te wreken – misschien zijn ze wel opgeroepen door de liedjes, vooropgesteld dat die als persoonlijke onthullingen beschouwd kunnen worden. Hoewel we de geesten niet zien, doen de wachters elkaar geloven dat ze zichtbaar zijn; ze drijven elkaar daarbij tot zo'n toestand van schuld en wanhoop, dat ze er gek van worden. De geesten sommeren Blazes en Sandy om mee naar buiten te gaan, de nacht in.

Als Arthur uit de lichtkamer beneden komt, is hij ervan overtuigd dat Het Beest over de zee heeft geroepen – het Gouden Kalf is gekomen om zijn dienaren op te eisen. De ogen van Het Beest komen zichtbaar dichterbij en worden langzaam een allesverblindend schijnsel. De drie wachters roepen Gods hulp in, brullen een hymne en gaan naar buiten om zich te verdedigen tegen deze geest, waarin ze nu de Antichrist zien.

Terwijl de storm z'n hoogtepunt bereikt en de ogen van Het Beest een ondraaglijk licht uitstralen, worden de drie wachters vervangen door de drie officieren van het vuurtorenschip – gespeeld door dezelfde drie zangers; het licht van het naderende Beest is misschien wel het licht van het vuurtorenschip geweest.

Uit de opmerkingen van de drie officieren blijft de wijze waarop de wachters verdwenen open voor velerlei uitleg; alsof de officieren zichzelf inderdaad lijken te willen overtuigen dat de waarheid die zij vrezen, anders is, of wellicht dat zij iets proberen te verbergen.

Als de nieuwe wachters komen aflossen, is het meer dan waarschijnlijk, ook al zijn ze niet duidelijk zichtbaar, dat het dezelfde drie zijn als aan het begin van de scene, maar omdat de vuurtoren z'n signaal automatisch uitstraalt, is het ook nog mogelijk dat we naar een spel hebben zitten kijken van geesten in een vuurtoren die al 80 jaar verlaten en dichtgespijkerd is.

De structuur is gebaseerd op de Toren van de Tarot, waarvan de getallen-symboliek de hele muziek beheerst; het komt plotseling aan de oppervlakte in de woorden die Arthur zingt bij het spelletje kaart – hij personifieert daar de stem van de kaarten die het kaartspel transformeert in een spel van het lot met Tarotkaarten, die al de kracht van hun noodlottige invloed oproept.

Het werk stelt buitengewone eisen aan de vocale en theatrale talenten van de drie protagonisten en vereist buitengewone virtuositeit van het kleine orkest.

Peter Maxwell Davies

Lees de HOLLAND FESTIVAL-krant: Achtergronden en hoogten uit het programma plus achttien pagina's interviews.
Gratis verkrijgbaar in de theaters en concertzalen.

In samenwerking met **NRC**  **HANDELSBLAD**
